

Петъ дена, докато трая обличането и въоръжението или както казватъ, *мобилизацията*, нѣмаше нито сънь, нито почивка, нито ядене като хората: тичъ, смѣхъ, викъ, закачки. . . На шестия день полкътъ бѣше вече готовъ и съ музика начело потегли презъ града за гарата. Гражданитѣ обсипваха войницитѣ съ цвѣтя. Въ последнитѣ редици на музикантитѣ напето стѣпаше и нашъ Иванъ Димитровъ, сияещъ отъ радостъ.

Полкътъ слѣзе въ Ямболъ и оттамъ се спусна по рѣка Тунджа въ Елхово на турската граница. Шести полкъ влизаше въ състава на първа армия, командувана отъ генералъ Кутинчевъ. Освенъ първа армия бѣха съставени още: втора и трета. Всѣка една броеше по 100,000 души пехота, кавалерия, артилерия и пионерни части. Началникъ на втората армия бѣ генералъ Н. Ивановъ, а на третата — генералъ Радко Димитриевъ. И тритѣ армии се наредиха на турската граница така: втора армия да тегли по желѣзницата право къмъ Одринъ, трета — по Странджа планина за Лозенградъ, а първата ще бѣде между тѣхъ.

Когато всички войски се доближиха тайно и нощно до границата, прѣсна се слухъ между войницитѣ, че война не щѣло да има, защото турцитѣ щѣли безъ бой да дадатъ автономия на Македония и Одринско.

Наистина, тогавашниятъ царъ Фердинандъ и министритѣ бѣха изпратили покана до султана въ Цариградъ, че е дошло време, на българитѣ въ Македония и Одринско да се даде свобода, тъй както всички други християнски народи на Балканския полуостровъ (гърци, сърби, румъни) иматъ свобода.